

هنر هفتم

نیازمند یک کاخ انقلابی هستیم

دلیل انتقاد رئیس سازمان سینمایی در اختتامیه جشنواره فیلم کوتاه چیست؟

رئیس سازمان سینمایی در مراسم پایانی سی‌وهشتمین جشنواره بین‌المللی فیلم کوتاه تهران به‌عنوان یکی از سخنرانان روی صحنه رفت و از نیاز سینمای	
علی‌رستگار	سینما

ایران به بازسازی انقلابی گفت و روی تحول به‌صراحت اعلام می‌کنم برای بازسازی و معماری نوین سینما به حضور شما جوانان فیلمساز معتمد به فرهنگ ایرانی و اسلامی و ظرفیت‌های نوظهور و انقلابی نیاز داریم و در این راستا از هیچ‌گونه تلاشی برای حمایت و تقویت سینمای انقلابی، سینمای کوتاه خلاق، جسور، کنج‌گاو، اخلاق‌مندو خانواده‌گرا دریغ نخواهیم کرد.

خرزاعی بعد از این صحبت‌های ارزشمند یک بار دیگر روی صحنه مراسم اختتامیه جشنواره فیلم کوتاه حاضر شد اما حضور دوم از جنس حضور اول نبود و با انتقاد تندی همراه بود و باعث شد رئیس سازمان سینمایی، سالن برگزاری مراسم را ترک کند. خزاعی، سیدصادق موسوی، دبیر جشنواره فیلم کوتاه را خطاب قرار داد و گفت: از آقای موسوی خواهش می‌کنم مجوز مجزایی برای جشنواره فیلم کوتاه ایران‌مال بگیرند و یک مجوز برای برگزاری جشنواره فیلم کوتاه تهران، خواهش می‌کنم حرمت و صمیمیت جشنواره را حفظ کنند، من امشب حس کردم جشنواره ایران‌مال برگزار می‌شود! این بد است، چه‌های ما باید سادگی را یاد بگیرند، اینجا مدام فیلم‌های تبلیغاتی ایران‌مال پخش شد و یک مجوز جداگانه برای فیلم کوتاه ایران‌مال بگیرند!

حالا می‌توانیم این کلانیه را به همان حضور اول خزاعی و صحبت‌هایش درباره نیاز سینمای ایران به بازسازی انقلابی برگردیم. سال‌هاست یکی از نیازهای اساسی سینمای ما یک کاخ است؛ نه از آن کاخ‌های سلطنتی و اشرافی و مغایر با نگاه انقلابی بلکه محلی مناسب و دائمی برای برگزاری جشنواره‌های مهم و معتبر سینمایی ایران همچون جشنواره فیلم فجر، جشنواره سینماحقیقت، جشنواره فیلم کوتاه تهران، جشنواره فیلم‌های کودکان و نوجوانان، جشنواره پویانمایی و...،

از مدیری انقلابی و عملگر چون محمد خزاعی انتظار می‌رود یک بار برای همیشه این معضل بزرگ و اساسی در سینمای ایران را حل کند تا جشنواره‌های مهم و معتبر سینمایی ما از این «جابه‌نشینی، خوش‌نشینی» اجباری خلاص شوند و همه سینماگران و علاقه‌مندان سینما، باتوق مناسب و همبستگی در جشنواره‌ها داشته باشند؛ محلی که حتی در طول سال و فارغ از تقویم‌های جشنواره‌ای هم به کار بیاید و بتوان سینما‌تک‌ها، کارگاه‌ها و نشست‌های تخصصی را آنجا دنبال کرد. وجود یک محل ثابت برای جشنواره‌های سینمایی به دغدغه همبستگی و هم‌راهی برگزارکننده‌های این رویدادها جهت اربزنی با سینماها، پردیس‌ها و نهادهای مختلف غیرسینمایی و هزینه‌کردهای سرسام‌آور مالی و موارد گلابه‌آمیزی چون نمونه متاخر پایان می‌دهد. آیا هزینه جابه‌جایی‌های هرساله جشنواره‌ها در سال‌های اخیر و بلا‌تکلیفی آنها که گاه تا آخرین روزهای قبل از جشنواره ادامه دارد، مدیران ارشاد و متولیان سازمان سینمایی را به صرافت اهتمام جدی‌تر برای برپایی یک کاخ دائمی برای جشنواره‌های سینمایی نینداخته است؟ شاید تعطیلی چند دوره این جشنواره‌ها یا تعطیلی یک‌ساله همه جشنواره‌های سینمایی و جایگزینی هزینه‌کرد آنها برای ساخت یک محل ثابت برگزاری این رویدادها، توقع ناپایکی باشد اما دست‌کم در ردیف بودجه ارشاد و سازمان سینمایی می‌توان آن را الحاظ کرد و جزو اولویت‌های اصلی قرار داد و اگر جز این باشد تا اطلاع ثانوی هر میزبانی، بسته به ظرفیتش به فخر فروشی به مهمان و به رخ کشیدن ظرافت‌ها و جلوه‌های منزلیش ادامه خواهد داد.

نمایشنامه احمدرضا احمدی به صحنه می‌رود

کوروش سلیمانی از اجرای نمایش «فرودگاه، پرواز شماره۷۰۷» نوشته احمدرضا احمدی در سالن سمندریان تماشاخانه ایرانشهر خیر داد. وی به مهر گفت:نمایشنامه به مفاهیم اصلی زندگی بشر می‌پردازد و اثری جذاب و دوست‌داشتنی و در جاهایی نیز طنز آست که ردپای این نگاه را در اشعار احمدرضا احمدی هم می‌بینیم باهمان نگاه دقیق، نازک اندیشی‌ها و تسلط بر کلمات.

نخستین کنسرت علی رهبری پس از کرونا

علی رهبری در آبان‌ماه نخستین کنسرت خود را پس از شیوع کرونا روی صحنه می‌برد. به گزارش ایسنا، این آهنگساز و رهبر ارکستر بین‌المللی جمعه(۴آبان) برای اولین بار بعد از پاندمی کرونا با ارکستر سمفونیک دولتی شهر ازمیر روی صحنه خواهد رفت. علی رهبری، مدیر هنری سابق ارکسترهای سمفونیک شهرهای بروکسل، پراگ، زاکرب و تهران در این کنسرت آثاری از پیوتر ایلیچ چایکوفسکی را اجرا می‌کند.

اظهارات فرهاد مهدی‌پور درباره حکمرانی رسانه‌ای با استقبال کارشناسان مطبوعاتی روبرو شد

حمایت از رسانه‌ها بدون توجه به جناح‌بندی

افشین امیرشاهی
سردبیر سابق روزنامه همشهری
و روزنامه شهروند

مبارزه با چهل و بی‌خبری، توسعه فرهنگی، راهنمایی و بالا بردن سطح افکار عمومی جامعه و ... از نقش‌های اصلی مطبوعات است.

در شرایط کنونی رسانه‌ها تحت تأثیر وضعیت اقتصادی، گرانی کاغذ، مشکلات نشر، بی‌اعتمادی مخاطب و ... در رکود بی‌سابقه‌ای به‌سر می‌برند. معاونت مطبوعاتی راه سختی پیش‌رو دارد که جز با ایجاد همدلی و تشکیل اتاق‌فکرهایی متشکل از افکار و عقاید مختلف به سرانجام نمی‌رسد. ایشان باید در عین داشتن ویژگی‌هایی چون انتقادپذیری، صبر و آستانه تحمل بالا به آزادی بیان، استقلال عمل خبرنگاران و روزنامه‌نگاران اعتقاد داشته باشد و ضمن مشروعبت بخشیدن به آنها از رسانه‌هایی که در ابراز نقدهای اجتماعی جسارت به خرج می‌دهند دفاع کند. در تخصیص یارانه به روزنامه‌ها و سایر فعالیت‌هایشان شفافیت داشته باشند. مسؤولان وزارت ارشاد ارتباط‌شان را با رسانه‌ها بدون توجه به جناح‌بندی‌ها بیشتر کنند. همواره در مطبوعات شاهد خطرقرمزا بوده‌ایم.

حالا این خطرقرمزها مواقعی پررنگ، مواقعی کم‌رنگ و گاهی حتی تغییر هم می‌کند و معاون مطبوعاتی باید فارغ از سلیقه شخصی خودش، در یک چارچوب استاندارد و با نگاهی مستقل فعالیت کند.

گرانی کاغذ معضلی است که کمر مطبوعات را شکسته، آن هم در شرایطی که مطبوعات با رقیب قدرتمندی مثل شبکه‌های اجتماعی روبه‌رو هستند. اصل ۲۴ قانون اساسی و برخی دیگر از اصول قانون اساسی به تبیین حدود آزادی نشریات و مطبوعات در نظام جمهوری اسلامی ایران پرداخته‌اند؛ بنابراین واجب است آقای مهدی‌پور ضمن توجه به این اصول در تحقق آزادی اطلاعات در جوامع بکوشند. مطبوعات باید صدای مردم و تجلی خواسته‌ها و نیازهای آنها باشد اما امروز مطبوعات از مردم و شبکه‌های اجتماعی عقب افتاده‌اند و حافظه‌های تاری‌ها بعضا ناپجا ضربه شدیدی به آنها وارد کرده. به نوعی ارتباط دوسویه بین مردم و مطبوعات قطع شده و اکثر روزنامه‌ها بی‌اثر شده‌اند. روزنامه‌ها اثرگذاری را که در گذشته بر افکار عمومی داشتند دیگر ندارند و همین مسأله انگیزه خیلی از روزنامه‌نگاران را از بین برده است.

دکتر امیدعلی مسعودی
مدیرمسئول اسبق هفته‌نامه «دوستان»و مدیر گروه ارتباطات دانشگاه سوره

مطبوعات ایران از امکانات بسیار کمی بهره می‌برند؛ از گرانی کاغذ و لوازم چاپ روزنامه‌ها گرفته تا موانع و محدودیت‌های حقوقی و حرفه‌ای همگی از مشکلاتی است که باعث می‌شود مطبوعات نسبت به وظیفه اصلی‌شان کم توجه باشند.

توجه و ارزیابی نحوه عملکرد رسانه‌های الکترونیکی در این حوزه بسیار مهم و ضروری است. وضعیت روزنامه‌نگارانی که به‌صورت کارمزدی با مطبوعات همکاری می‌کنند، نگران‌کننده است. آنها معمولاً قرارداد شغلی و بیمه ندارند و در نتیجه از ثبات شغلی برخوردار نیستند و دائماً بین رسانه‌های مختلف سرگردان هستند. بومی‌گرایی و تمرکززدایی از تهران به منظور نگاهی عادلانه به رسانه‌های مختلف در کشور از مسائل بسیار مهمی است که می‌تواند به ارتقای فضای رسانه‌ای کمک کند. به عبارت دیگر باید فضایی را ایجاد کنیم که روزنامه‌های محلی توسعه بیشتری پیداکنند. تخصیص وام‌های کم‌بهره و بلاعوض به روزنامه‌نگاران. در خیلی از کشورهای دنیا، حمایت‌های ویژه‌ای برای روزنامه‌نگاران در نظر گرفته شده، چون

لزوم تقویت رابطه مطبوعات با ۳ قوه

روزنامه‌نگاری شغلی است که یک کار عام‌المنفعه و دارای خیر عمومی تلقی می‌شود و به همین دلیل از تسهیلات و امکانات خاصی برخوردار است یا مثلاً مشمول معافیت‌های مالیاتی و ... می‌شود.

ساختار مطبوعات ما ضعیف است و نیاز به حمایت دولت دارد و تا زمانی‌که از حمایت‌های دولتی برخوردار نباشد امکان تولید محتوا برای جامعه ندارد. گرچه بسیاری از روزنامه‌نگاران فارغ‌التحصیل دانشگاه‌ها هستند اما در طول زمان نیاز به آموزش‌های جدید و به‌روز دارند. این به‌روزرسانی خبرنگاران باید از طریق مراکز تخصصی یا وبینارهای تخصصی فراهم شود. خانه‌های مطبوعات در سطح کشور به عنوان یکی از مهم‌ترین تشکل‌های صنفی خبرنگاران باید بیشتر تقویت شود و خوداصحاب رسانه نیز با مشارکت در انتخابات این خانه به تقویت آن کمک کنند. تشکیل انجمن‌هایی تخصصی ذیل این خانه و برگزاری دائم دوره‌های آموزشی مؤثر، می‌تواند به پرورش خبرنگاران کمک کند. مرکز مطالعات و تحقیقات رسانه‌ای دچار رکود بی‌سابقه‌ای در انتشار کتاب، برگزاری دوره‌های آموزشی و ... شده‌که باید دوباره فعال شود. ضرورت ایجاب می‌کند که مطبوعات رابطه‌شان را با هر سه‌قوه بیشتر کنند.

خیلی سرسخت تر است اما سازمان فرهنگی و هنری شهرداری همراهی بیشتری داشت چون هم حامی مالی بخشی از پروژه بود و هم مدیریت اینیه‌ها با آنهاست. با این حال سعی کردیم، موقع کار در این انبیه، مراقبت‌ها و ملاحظاتی داشته باشیم. برای همین پارچه‌های ترمه سبک خریدیم و آنها را با چسب حرارتی به دیوار می‌زدیم تا به‌راحتی کنده شود و آسیبی به بنا وارد نشود حتی پرده‌ها را هم با چسب دوطرفه روی چوب می‌چسباندیم اما خیلی اوقات سر لوکیشن، پرده‌ها می افتادند چون استحکام نداشتند.

باتوجه به ساخت سه‌سریال مرتبط با دوره تاریخی قاجار و حکومت ناصرالدین شاه و شخصیت‌ها و ماجراهایش (جیران، آهوی من مارال و قبله‌عالم) ظاهر باید شما را هم ضلع چهارم این توجه دانست.

قبله‌عالم ساخته آقای حامد محمدی که از دور رقابت خارج شد، الان دو سریال دیگری که در حال ساخت است به دو دوره مختلف زندگی ناصرالدین‌شاه می‌پردازد. آهوی من مارال که به دوران پایانی زندگی او می‌پردازد و جیران هم دوران جوانی او را به‌تصویر می‌کشد. حالا فیلم امیرکبیر در خون هم رقیب این آثار است و رضا نوروزی در نقش امیرکبیر و مسعود فدایی در نقش ناصرالدین‌شاه بازی می‌کنند. خیلی جالب است که حدودا در یک زمان، چهار اثر نمایشی به دوره قاجار و ناصرالدین‌شاه پرداخته‌اند.

اتفاقا از منظری انتقادی این سوال مطرح است که آیا هیچ برهه تاریخی دیگری در ایران وجود ندارد که سه و حالا با اثر شما چهار پروژه یکباره به روایت دوران حکومت ناصرالدین‌شاه علاقه‌مند شده‌اند؟

بله، این هم نکته قابل تاملی است؛ البته من انگیزه آن دوستان را نمی‌دانم اما شکل مواجهه کارگردان‌های این آثار با این برهه تاریخی متفاوت است. از آنجایی که آقای حسن فتحی معمولاً کارهای عاشقانه می‌سازد در جیران هم سراغ رابطه ناصرالدین‌شاه با سوغلی‌اش رفته است. آقای حامد محمدی هم در قبله‌عالم صرفا به بعد طنز و خنده‌آور ناصرالدین‌شاه نظر داشت و می‌خواست با استفاده از الگوی قهوه تلخ، اثری کم‌دی بسازد اما متأسفانه شکست خورد. آقای مهرداد غفارزاده هم از بعد سیاسی و اجتماعی به ناصرالدین‌شاه نگاه می‌کند. من هم به بعد سیاسی و اجتماعی امیرکبیر در زمان ناصرالدین‌شاه پرداختم. دلیل

فیلمبرداری شد. حضورهایی که گاهی هم با اعتراضات و نگرانی‌های میراثی مواجه می‌شود و بعضی از گروه‌های فیلمسازی چندان در این فضا‌های تاریخی ملاحظه نمی‌کنند و آسیب‌هایی به اینیه وارد می‌کنند.

پروژه ما به دلیل همزمانی با فیلمبرداری یکی از همین پروژه‌ها به تعویق افتاد. آن پروژه و ساخت آثاری قبل از این در خانه طباطبایی‌ها باعث تغییراتی در آن محیط تاریخی شده بود و میخ‌هایی در دیوارهای بنا به چشم می‌خورد.

یعنی از دکور و سازه‌های نمایشی استفاده نمی‌کردند و مستقیم تغییرات را در خود دیوارها اعمال می‌کردند؟

دکور را ساخته بودند اما در بعضی جاها که امکان قرار گرفتن دکور در آنها وجود نداشت به‌ناچار میخ‌هایی را به دیوار کوبیدند یا از چسب‌های دوطرفه مستحکم استفاده می‌کردند. به هرحال کارکردن در این فضا‌های تاریخی و دریافت مجوز برای ساخت آثار در آنها خیلی سخت است. خانه طباطبایی‌ها و حمام سلطان امیراحمد زیر نظر میراث فرهنگی نیست و زیر نظر سازمان شهرداری کاشان است. باغ فین و خانه بروجدی‌ها و تپه‌های سینلک زیر نظر میراث است. میراث فرهنگی در این زمینه